

кръвентъ, смисленъ образъ. А артистътъ твори възъ основа на даденъ материалъ — въ едни случаи отъ външния, въ други отъ вътрешния: въ зависимостъ отъ това, което е дадено — затуй и образътъ придобива, споредъ данитѣ, завършенъ външенъ или вътрешенъ животъ.

Българскитѣ роли на Богомилъ Андреевъ бѣха нещастни съ това, че му позволяваха да моделира само външно образа — тѣ не му даваха възможностъ да вникне въ дълбокитѣ душевни вълнения на типа, защото най-често бѣха противоречиви на реалния животъ — поради измислицитѣ на авторитѣ. Оттука идѣше и превесътъ на външната игра въ българскитѣ роли предъ психологическото задълбочаване и очовѣчаване на изобразяваното лице.

Но дори въ праздни роли — истинска мъка за артиста — Богомилъ Андреевъ пакъ изваждаше на показъ духовни сили и преливаше въ образа по-голѣми вътрешни трептения, милвани отъ сърдцето на артиста, а не отъ хладния мозъкъ на драматическия писателъ. Това топло чувство насищаше образитѣ на Андреева съ психологическо съдържание и ги правѣше подвижни, живи и действащи.

Не винаги и не навсѣкѣде артистътъ успѣваше да допълни автора, затова нѣкои отъ българскитѣ му хора — въпрѣки усилията на Андреева за проста и искрена игра, носѣха